

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BLAVATSKY, HELENA PETROVNA

Isis dezvăluită : o cheie a misterelor științei și teologiei antice și medievale / H. P. Blavatsky. - București : Editura Ganesha, 2013-2018

4 vol.

ISBN 978-606-93190-7-9

Vol. 4. - Editura Ganesha, 2018. - ISBN 978-606-8742-25-0

141.332

Copyright © 2018

Toate drepturile acestei ediții în limba română aparțin

Editurii Ganesha

Tel. 0722 264 594

e-mail: contact@edituraganesha.ro

web: edituraganesha.ro

Tiparul executat la

Ganesha Publishing House

Tel: 021-423.20.58, tel/fax: 021-424.98.13

e-mail: contact@ganesa.ro, ganesa.ro

H. P. Blavatsky
ISIS DEZVĂLUITĂ

**O CHEIE A MISTERELOR ȘTIINȚEI
ȘI TEOLOGIEI ANTICE ȘI MEDIEVALE**

„Ceci est un livre de bonne-foi” – Montaigne*

PARTEA A DOUA – TEOLOGIA

VOLUMUL IV

CAPITOLUL VIII	7
IEZUITISM ȘI MASONERIE.....	7
ZOHARUL ȘI RABINUL SIMEON.....	8
ORDINUL IEZUIȚILOR ȘI RELAȚIA LUI CU UNELE ORDINE MASONICE.....	12
CRIME PERMISE MEMBRILOR SĂI	16
PRINCIPIILE IEZUITISMULUI COMPARATE CU CELE ALE MORALIȘTILOR PĂGÂNI.....	27
TRINITATEA – NATURA TRINITARĂ A OMULUI ÎN CARTEA EGIPTEANĂ A MORȚILOR.....	30
FRANCMASONERIA LIPSITĂ DE EZOTERISM.....	36
PERSECUȚIA TEMPLIERILOR DE CĂTRE BISERICĂ	47
CIFRURILE S:P: R: C:.....	66
CIFRUL CAVALERILOR ROZACRUCIENI DE HEREDOM (<i>din Kilwining</i>).....	67
CIFRUL CAVALERILOR ROZACRUCIENI KADOSH (precum și al <i>Vulturului Alb și Negru și al Cavalerilor Templieri</i>)	67
IEHOVA NU ESTE „NUMELE INEFABIL”	69
CAPITOLUL IX	78
VEDA-ELE ȘI BIBLIA.....	78
APROAPE ORICE MIT ESTE BAZAT PE UN MARE ADEVĂR	79
DE UNDE PROVINE SABATUL CREȘTIN	79
VECHIMEA VEDA-elor.....	85
DOCTRINA PITAGOREICĂ A POTENȚIALITĂȚILOR NUMERELOR.....	93
„ZILELE” GENEZEI ȘI „ZILELE” LUI BRAHMA.....	100
CĂDEREA OMULUI ȘI POTOPUL ÎN SCRIPTURILE HINDUSE.....	104
VECHIMEA MAHABHARATA-EI	109

ERAU VECHII EGIPTENI DE RASĂ ARIANĂ?	115
SAMUEL, DAVID ȘI SOLOMON – PERSONAJE MITICE	121
SIMBOLISMUL ARCEI LUI NOE	131
LINIILE GENERAȚIILOR.....	145
PATRIARHII CORESPUND SEMNELOR ZODIACALE .	146
MACROCOSMOS (ascendent)	148
MICROCOSMOS (descendent).....	148
ROATA LUI EZECHIEL (ezoterică).....	149
TOATE LEGENDELE DIN BIBLIE APARTIN ISTORIEI UNIVERSALE.....	157
CAPITOLUL X	162
MITUL DIAVOLULUI	162
DIAVOLUL OFICIAL RECUNOSCUT DE BISERICĂ....	167
SATANA PRINCIPALUL SPRIJIN AL SACERDOȚILOR...	171
IDENTITATEA DINTRE SATANA ȘI EGIPTEANUL TYPHON	175
RELAȚIA CU CULTUL ȘARPELUI.....	182
CARTEA LUI IOV ȘI CARTEA MORȚILOR.....	187
DIAVOLUL HINDUS, O ABSTRAȚIUNE METAFIZICĂ	197
SATANA ȘI PRINȚUL IADULUI ÎN EVANGHELIA LUI NICODIM	214
CAPITOLUL XI	232
REZULTATELE COMPARATE ALE BUDISMULUI ȘI CREȘTINISMULUI.....	232
EPOCA FILOSOFIEI NU A PRODUS ATEI.....	233
LEGENDELE CELOR TREI MÂNTUITORI.....	242
DOCTRINA CREȘTINĂ A ISPĂȘIRII ESTE ILOGICĂ....	249
CAUZA EȘECULUI MISIONARILOR ÎN CONVERTIREA BUDIȘTILOR ȘI A BRAHMANILOR	263
NICI BUDDHA, NICI IISUS NU AU LĂSAT NIMIC SCRIS	270

CELE MAI MARI MISTERE ALE RELIGIEI	
ÎN BHAGAVAD GITA	274
SEMNIIFICAȚIA REGENERĂRII	
EXPLICATĂ ÎN SATAPA-BRAHMANA	278
JERTFA DE SÂNGE INTERPRETATĂ	279
DEMORALIZAREA INDIEI BRITANICE	
DE CĂTRE MISIONARIII CREȘTINI.....	288
BIBLIA MAI PUȚIN AUTENTICĂ DECÂT ORICE	
ALTĂ CARTE SACRĂ.....	292
ȘTIINȚA CHIMIEI ȘI A FIZICII DEMONSTRATĂ	
DE JONGLERII INDIENI.....	299
CAPITOLUL XII	304
CONCLUZII	304
RECAPITULAREA TEZELOR FUNDAMENTALE.....	305
CLARVEDEREA SUFLETULUI ȘI A SPIRITULUI	308
FENOMENUL MĂINII FANTOMĂ	313
DIFERENȚA DINTRE MEDIUMURI ȘI INIȚIAȚI.....	315
INTERVIUL UNUI AMBASADOR ENGLEZ	
CU UN BUDDHA REÎNCARNAT	318
ZBORUL CORPULUI ASTRAL AL UNUI LAMA,	
CE A FOST RELATAT DE ABATELE HUC.....	325
ȘCOLILE DE MAGIE DIN LAMASERIILE BUDISTE.....	331
RASA NECUNOSCUȚĂ A HINDUȘILOR TODAS.....	336
PUTEREA VOINȚEI FACHIRILOR ȘI A YOGHINILOR	341
ÎMBLÂNZIREA ANIMALELOR SĂLBATICE	
DE CĂTRE FACHIRI	347
EVOCAREA UNUI SPIRIT VIU DE CĂTRE UN ȘAMAN,	
LA CARE AUTOAREA A FOST MARTORĂ.....	351
VRĂJITORIE CU RESPIRAȚIA UNUI PREOT IEZUIT ..	359
DE CE STUDIUL MAGIEI ESTE APROAPE	
IMPRACTICABIL ÎN EUROPA.....	362
CONCLUZIE.....	363

CAPITOLUL VIII

IEZUITISM ȘI MASONERIE

„Copiii creștini și catolici își pot acuza părinții de erezie... deși ei știu prea bine că procedând astfel părinții lor vor fi arși pe rug și uciși... Și pot nu doar să le refuze hrana, dacă încearcă să-i abată de la Crediința Catolică, CI POT CHIAR SĂ-I UCIDĂ ÎN DEPLINĂ LEGALITATE”.

Precept iezuit (F. STEPHEN FAGUNDEZ, în *Procepta Decalogi*, Lugduni, 1640).

„Preaînțeleptul – Cât este ora?

Gardianul – Este ceasul întâi al zilei, când vălul templului s-a rupt în două; atunci întunericul și consternarea au cuprins pământul – lumina a fost înghițită de tenebre, steaua strălucitoare a pierit și uneltele Masoneriei au fost risipite; Cuvântul a fost pierdut”

Magna este veritas et proevalebit.

ЕПЕК ЕПВА ЈАА ЕП > ЕПΛΕΠ

JAH-BUH-LUN

Respect pentru oameni și cărți

Cea mai importantă lucrare cabalistică a evreilor – *Zoharul* זוהר – a fost scrisă de rabinul Simeon-ben-Iohai. Unii critici consideră că această compilație a fost realizată cu mulți ani înainte de era creștină; alții o plasează după distrugerea templului. În orice caz, ea nu a fost încheiată decât de fiul lui Simeon, rabinul Eleazar și de secretarul acestuia, rabinul Abba; căci lucrarea este atât de importantă, și subiectele tratate atât de abstracte și complexe, încât întreaga viață a acestui rabin, supranumit Prințul Cabaliștilor, nu a fost de-ajuns ca el să-și încheie opera. Dat fiind faptul că se știa că se afla în posesia acestei cunoașteri și a *Mercabei*, care permitea receptarea „Cuvântului/ Logosului”, însăși viața lui era în pericol, și a fost nevoit să fugă în deșert, unde a trăit într-o peșteră timp de doisprezece ani, înconjurat fiind de discipoli fideli și murind în cele din urmă însoțit de semne și minuni¹.

Dar oricât de voluminoasă ar fi această lucrare ce cuprinde numeroase elemente ale tradiției secrete și orale, totuși ea nu acoperă tot. Se știe că acest cabalist venerabil nu a transmis niciodată părțile cele mai importante ale învățaturii sale în

Pagina de titlu a ediției princeps a *Zoharului*, Mantova, 1558

1 Numeroase sunt minunile ce ar fi avut loc în momentul morții sale sau mai degrabă al translației sale; căci nu a murit ca toată lumea, ci dispărând, în timp ce o lumină orbitoare umplea peștera, trupul său a fost văzut din nou abia după dispariție. Când această lumină dumnezeiască a iluminat semiîntunericul peșterii întunecoase, numai atunci, spune Ginsburg, „ucenicii lui Israel și-au dat seama că flacăra lui Israel se stinsese”. Biografia sa menționează că în timpul pregătirilor funeraliilor și a înmormântării sale s-au auzit glasuri din cer. Atunci când coșciugul a fost coborât în cavoul adânc ce fusese pregătit ca să-l primească, o flăcărie s-a ridicat din el și un glas puternic și maiestuos a rostit următoarele cuvinte: „Acesta a făcut să se cutremure pământul și împărățiile!”.

altă formă decât cea orală, și doar unui număr foarte limitat de prieteni și de discipoli, printre care se număra și singurul său fiu. Prin urmare, fără inițierea ultimă în *Mercaba*, studiul Cabalei va rămâne mereu incomplet, iar *Mercaba* nu poate fi transmisă decât în „întuneric, adică într-un loc pustiu, și după numeroase și înfricoșătoare încercări”. După moartea lui Simeon-ben-Iohai, această învățătură secretă a rămas un secret absolut pentru lumea exterioară. Menită a fi cunoscută doar *sub formă de mister*, ea îi era transmisă aspirantului numai oral, „față-n față și de la gură la ureche”.

Această poruncă masonică, „de la gură la ureche și cu voce joasă” este o moștenire ce provine de la înțelepții Tanaim și din Misterele păgâne ale Antichității. Întrebuițarea ei modernă se datorează cu siguranță indiscreției vreunui cabalist renegat, deși „cuvântul” în sine nu este decât un „substitut” al „Cuvântului pierdut” și este, după cum vom arăta mai departe, o invenție relativ modernă. Expresia autentică a rămas, pentru totdeauna, în posesia adepților din diverse regiuni din Orient și Occident. Doar un număr redus de conducători ai templierilor și câțiva rozacrucieni din secolul al XVII-lea, care rămăseseră în relații strânse cu alchimiștii și inițiații arabi, puteau să se mândrească realmente că o posedau. Din secolul al VII-lea până în secolul al XV-lea, nimeni nu putea pretinde că o cunoștea în Europa; și deși existaseră alchimiști înaintea lui Paracelsus, acesta a fost primul care a transmis inițierea autentică, ceremonia ultimă ce îi conferea adeptului capacitatea de a merge spre „rugul aprins” pe deasupra pământului în flăcări, și de „a arde vișelul de aur în foc, a-l transforma în pulbere și a-l împrăștia peste ape”. Desigur, această *apă magică*, și „Cuvântul pierdut” au înviat mai multe personaje pre-mozaiice, precum Adoniram, Gedaliah și Hiram-Abiff. Cuvântul autentic, înlocuit astăzi de *Mac-Benac* și Mah, fusese utilizat cu multe secole înainte ca efectul lui pseudo-magic să fie încercat asupra „fiilor văduvei”, în ultimele două secole. Cine a fost, de fapt, primul mason operativ de o oarecare importanță? Elias Ashmole, *ultimul rozacrucian și alchimist*. Primit ca membru de onoare în Compania Masonilor Operativi din Londra, în anul 1646, el a murit în 1692. În acea epocă, masoneria nu era ceea ce avea să devină ulterior; nu era nici o instituție politică, nici una creștină,

ci o organizație secretă veritabilă, care îi primea în rândurile fraternității pe toți cei ce doreau cu ardoare să obțină darul prețios al libertății de conștiință și să se sustragă persecuției clericale². După aproximativ treizeci de ani de la moartea sa, ia naștere ceea ce astăzi se numește francmasoneria modernă. Acest eveniment a avut loc pe 24 iunie 1717, la Taverna Mărului (*Apple-tree Tavern*) din Charles Street Covent Garden, Londra. După cum este menționat în *Constituțiile* lui Anderson, cele patru loji din sudul Angliei l-au numit pe Anthony Sager primul Mare Maestru al masonilor. Deși foarte tânără, această mare lojă a pretins întotdeauna ca întregul corp al fraternității din întreaga lume să-i recunoască supremația, așa cum avea să-i spună oricui ar fi putut-o vedea inscripția latinească gravată pe placa de sub piatra unghiulară a Templului Francmasonilor din Londra, în anul 1775. Vom reveni mai târziu asupra acestui aspect.

Franck, autorul lucrării *Die Kabbala*, continuându-și „divagațiile ezoterice”, cum le numește el, ne oferă, pe lângă traducere, și comentariile sale. Vorbind despre predecesorii săi, el spune că Simeon-ben-Iohai menționează în mai multe rânduri învățătura „confracților” din lucrările mai vechi. Și autorul citează un anume „Ieba, cel bătrân și Hamnuna, cel bătrân”³. Dar nu ne vorbește despre semnificația acestor doi „bătrâni”, nici despre cine erau ei, căci nici el nu știa.

În venerabila sectă a Tanaimilor sau, mai corect, a Tananimilor, înțelepții erau cei care transmiteau practic secretele și inițiau câțiva ucenici în marele Mister ultim. Dar *Mishna Hagiga*, secțiunea a 2-a, spune că tabla de materii a *Mercabei* „nu trebuie divulgată decât înțelepților în vârstă”⁴. *Gemara* este și mai dogmatică. „Cele mai importante secrete ale Misterelor nu erau dezvăluite nici măcar tuturor preoților. Nu erau divulgate decât inițiaților.” Astfel, vedem că aceste mari secrete prevalează în toate religiile vechi.

Dar constatăm deopotrivă că nici *Zoharul*, nici o altă lucrare cabalistică nu conține doar înțelepciunea evreiască. Învățătura fiind, prin ea însăși, rezultatul gândirii acumulate de-a lungul mileniilor, ea este, prin

2 Plot: *Natural History of Staffordshire*, publicată în 1666.

3 *Die Kabbala*, 75; Sod, vol. II.

4 *Die Kabbala*, 47.

urmare, proprietatea colectivă a adeptilor ce aparțin tuturor popoarelor care trăiesc sub soare. Totuși, *Zoharul* învață ocultismul practic mai mult decât orice altă lucrare pe această temă; totuși, nu așa cum a fost tradus și comentat de diverși critici, ci prin semnele secrete înscrise pe margine. Aceste semne conțin instrucțiunile secrete, pe lângă interpretările metafizice și aparentele absurdități ce fuseseră acceptate pe deplin de Flavius Iosefus în ansamblul lor, deoarece el nu fusese niciodată inițiat, și a transmis *litera moartă*, după cum o primise⁵.

Magia practică autentică din *Zohar* și din alte lucrări cabalistice nu au valoare decât pentru cei care citesc în *profunzime*. Apostolii creștini – cel puțin cei care au susținut că au făcut „miracole” *la voință*⁶ trebuiau să fie la curent cu această știință. Nu se cuvine ca un creștin să condamne bijuteriile „magice”, amuletele și alte talismane împotriva „deochiului” care sunt folosite ca farmece pentru a exercita o influență misterioasă, atât asupra proprietarului, cât și asupra persoanelor pe care magicianul ar dori să le manipuleze sau de care să-și bată joc. Multe astfel de amulete fermecate există încă în colecțiile private sau publice de antichități. Colecționarii au publicat desenele bijuteriilor convexe, decorate cu legende misterioase, al căror sens a scăpat tuturor cercetărilor științifice. King ne arată mai multe astfel de obiecte în lucrarea sa *Gnostics*, și redă descrierea unei cornaline (din Calcedonia) albă, acoperită pe ambele laturi cu legende interminabile, imposibil de interpretat: pentru savanți fără nicio îndoială, dar nu și pentru cine studiază hermetismul sau este un adept. Dar trimitem cititorul la această lucrare interesantă și la talismanele reprezentate în ea, pentru a demonstra că până și „Văzătorul din Patmos” în persoană era foarte experimentat în știința cabalistică a talismanelor și a bijuteriilor.

5 El relatează că rabinul Eleazar, în prezența lui Vespasian și a ofițerilor săi, a alungat demonii din câțiva bărbați doar punând sub nasul demonizatului una dintre numeroasele rădăcini recomandate de regele Solomon! Faimosul istoric afirmă că rabinul scotea demonii prin nările pacienților, în numele lui Solomon și prin puterea incantațiilor compuse de regele-cabalist. Flavius Iosefus: *Antichități iudaice*, VIII.II 5.

6 Există miracole *inconștiente*, care, asemenea fenomenelor numite astăzi fenomene „spiritiste” sunt produse de puterile cosmice naturale, mesmerismul, electricitatea și ființele invizibile care lucrează în permanență în jurul nostru, indiferent că sunt spirite umane sau elementare.

Sfântul Ioan face o aluzie clară la „cornalina albă” – o bijuterie foarte cunoscută în rândul adepților sub numele de *alba-petra* sau piatra inițierii pe care se vede în general gravat cuvântul „*premiu*”, deoarece ea era oferită aspirantului care trecea cu succes toate probele preliminare ale unui neofit. În realitate, cartea *Apocalipsei* în întregime este, asemenea *Cărții lui Iov*, povestirea alegorică a Misterelor și a inițierii unui aspirant în ele, acesta nefiind altul decât Sfântul Ioan însuși. Nici un mason de rang înalt, experimentat în diverse grade, nu va tăgădui acest lucru. Numerele șapte, *doisprezece* și altele sunt tot atâtea raze ce fac lumină în obscuritatea textului. Paracelsus afirma același lucru în urmă cu câteva secole. Și când citim „că o ființă asemănătoare unui fiu al omului” îi spune (cap. II, 17): „*Celui ce va învinge, îi voi da mană ascunsă; îi voi da o PIATRĂ ALBĂ; și pe piatră este scris un nume nou*”, – cuvântul – pe care *nu-l cunoaște nimeni în afară de acela care-l primește*, care Maestru Mason se va îndoi că este vorba despre ultimul rând din titlul capitolului de față?

În Misterele precreștine ale lui Mitra, aspirantul care înfruntase cu curaj cele „*douăsprezece* torturi” premergătoare inițierii finale primea o prăjiturică rotundă sau o pâine nedospită simbolizând, în una dintre semnificațiile sale, discul solar, și cunoscută fiind sub numele de pâine cerească sau „mană”, pe care erau desenate niște semne. Era ucis un *miel* sau un *taur*, iar aspirantul trebuia să fie stropit cu sângele animalului, ca în cazul inițierii împăratului Iulian. Cele șapte reguli sau mistere erau dezvăluite „nou-născutului”, ele fiind reprezentate în *Apocalipsă* de cele șapte peceți care sunt rupte „în ordine” (a se vedea cap. V și VI). Nu este nicio îndoială că Văzătorul din Patmos se referea la această ceremonie.

ORDINUL IEZUIȚILOR ȘI RELAȚIA LUI CU UNELE ORDINE MASONICE

Originea amuletelor catolice romane și a „relicvelor” binecuvântate de Papă este identică cu cea a „Farmecelor din Efes” sau caractere magice gravate pe o piatră sau trasate pe o foaie de pergament; amuletele evreiești cu versete din Lege, numite *phylacteres*, *φυλακτῆρα*, și obiectele fermecate musulmane cu versete din Coran. Toate au fost utilizate ca obiecte

magice protectoare și purtate de cei care credeau în ele. Epifaniu, demnul ex-Marcusian, care vorbește despre aceste obiecte fermecate pe care maniheenii le folosesc drept amulete, adică obiecte pe care le poartă în jurul gâtului (Periapta) și despre incantații și alte „*asemenea trucuri*” nu poate discredita în niciun fel „*trucurile*” păgânilor și ale gnosticilor fără să discrediteze în același timp amuletele catolice romane și papiste.

Totuși, stabilitatea este o virtute care, sub influența iezuiților, ne temem că își pierde chiar și puținul impact pe care l-a avut vreodată asupra Bisericii. Acest spirit șiret, doct, lipsit de scrupule și cumplit al iezuitismului, existent în sânul catolicismului roman, pune încet dar sigur stăpânire pe întregul prestigiu și pe toată puterea spirituală de care se mai bucură încă. Pentru o mai bună expunere a tezei noastre, va fi necesar să scoatem în evidență contrastul dintre principiile morale ale vechilor Tanaimi și ale teurgilor, și cele susținute de iezuiții moderni, care, în prezent, controlează practic catolicismul roman, și pe care cei ce ar dori reforme trebuie neapărat să-i întâlnească și să-i învingă. Unde am putea găsi în întreaga Antichitate și în care țară ceva care să semene cu acest ordin sau să se apropie măcar? Datorăm un loc iezuiților în acest capitol dedicat societăților secrete, căci mai mult decât orice, ei constituie o societate secretă, și au o legătură mult mai strânsă cu francmasoneria reală – cel puțin în Franța și în Germania – decât se bănuiește, în general. Strigătul moralei publice ultragiutate s-a ridicat împotriva acestui ordin încă de la începuturile lui⁷. Trecuseră doar cincisprezece ani de la promulgarea bulei ce aproba constituirea lor, și membrii ei începeau să fie alungați dintr-un loc în altul. Portugalia și Țările de Jos au scăpat de ei în 1578; Franța, în 1594; Veneția, în 1606; Napoli, în 1622. Au fost expulzați din Sankt Petersburg în 1815, și din întreaga Rusie în 1820.

De la cea mai fragedă vârstă, acesta a fost un copil promițător. Ce s-a ales de el, știm cu toții mult prea bine. Iezuiții au făcut mai mult rău moral în această lume decât toate armatele reunite ale miticului satana. Caracterul aparent enorm al acestei acuzații va dispărea când cititorii noștri din America, în prezent cunoscându-i mult prea puțin, vor fi puși

⁷ Acest strigăt datează din 1540; și în 1555 o nemulțumire generală s-a manifestat împotriva lor în anumite părți ale Portugaliei, Spaniei și alte țări.

la curent cu principiile (*principio*) și regulile lor, așa cum reies din lucrările scrise de iezuiții înșiși. Le amintim cititorilor că tot ceea ce prezentăm în citatele transcrise cu caractere italice am extras din manuscrise autentice sau din lucrări publicate de această societate celebră. Multe dintre ele au fost incluse în marea ediție *In-Quarto* publicată cu autorizația și după ce a fost verificată și colaționată de Comisarii Parlamentului francez⁸. Aceste rapoarte au fost reunite și prezentate regelui pentru ca, după cum susține „Decretul Parlamentului din 5 martie 1762”, „fiul mai mare al Bisericii să fie înștiințat de perversitatea acestei doctrine... care autorizează Furtul, Minciuna, Sperjurul, Necurăția, toate Pasiunile și toate Crimele, care învață Omuciderea, Paricidul și Regicidul, răsturnând religia pentru a pune în locul ei Superstiția, favorizând *Vrăjitoria*, Blestemul și Idolatria... etc.” Să examinăm așadar ideile iezuiților referitoare la *magie*. Antonio Escobar⁹ spune pe această temă, în instrucțiunile sale secrete:

„Este legitim... să ne servim de știința dobândită *cu ajutorul Diavolului*, cu condiția ca păstrarea și utilizarea acestei cunoașteri să nu depindă de Diavol; căci *cunoașterea este bună în ea însăși, iar păcatul prin care ea a fost dobândită a trecut*”¹⁰. De ce un iezuit nu ar lua în derâdere Diavolul așa cum face cu laicii?

„Astrologii și ghicitorii sunt obligați sau nu să dea înapoi banii primiți pentru ghicitul lor dacă evenimentul pe care l-au prezis nu se realizează. Sunt de acord”, remarcă *bunul* Părinte Escobar, „că prima opinie nu mă satisface absolut deloc, deoarece atunci când astrologul sau ghicitorul a depus toată diligența în arta diabolică, ce este necesară scopului său, el și-a îndeplinit datoria, indiferent de rezultat. La fel ca medicul [...], acesta

8 Extrase din acest „*Arret*” au fost reunite într-o lucrare în 4 volume 12 ms. apărută la Paris în anul 1762, cunoscută cu titlul *Extraits des Assertions* etc. Într-o lucrare intitulată *Réponses aux Assertions*, iezuiții au făcut un efort de a discredita faptele reunite de Comisarii Parlamentului francez în 1762, făcându-le să treacă drept niște invenții rău intenționate. „Pentru a ne face o idee despre caracterul justificat al acuzației”, spune autorul lucrării *Principes des Jésuites*, „am căutat în bibliotecile celor două universități, de la *British Museum* și Colegiul Sionului, autorii citați; și în fiecare caz în care volumul a fost descoperit, am recunoscut exactitatea citatului”.

9 *Theologia Moralis*, Tomus IV, Lugudni, 1663.

10 Tom. IV, lib. XXVIII, sect. I de Procept. I, c. 20 n. 184.

nu este obligat să restituie onorariul dacă pacientul moare: la fel, nici astrologul nu trebuie să înapoieze prețul divinației [...] decât în cazul în care n-ar fi depus efort sau nu și-ar fi cunoscut arta diabolică; căci atunci când a depus toate eforturile, nu a recurs la înșelătorie”¹¹.

Noi citim ce urmează, legat de astrologie: „Dacă cineva afirmă, pornind de la o presupunere bazată pe influența astrelor, caracterul și dispoziția sufletească a unui om, fie el soldat, preot sau episcop, această divinație este lipsită de orice păcat; căci astrele și dispoziția omului pot avea puterea de a dirija voința umană spre un anumit scop sau obiect, dar nu și pe cea de a o constrânge”¹².

Busembaum și Lacroix ne spun în *Theologia Moralis*¹³ că „chiromanția poate fi considerată legală, dacă din liniile și semnele mâinii se poate afla stările trupurilor și face presupuneri destul de probabile privind înclinațiile și afecțiunile sufletului”¹⁴.

Chiar dacă mai mulți predicatori au negat formal în ultima vreme că această nobilă confrerie a fost vreodată o societate *secretă*, există probe că ea a fost cu siguranță. Statuturile lor au fost traduse în latină de iezuitul Polancus, și tipărite la Colegiul Societății din Roma în 1558. „Erau ținute în cel mai strict secret, majoritatea iezuiților înșiși nu cunoșteau decât fragmente din ele”¹⁵. *Nu au fost niciodată scoase la lumină până în anul 1761, când au fost publicate din ordinul Parlamentului Francez, între 1761 și 1762, în cursul celebrului proces al lui Pierre Lavalette.* Gradele ordinului sunt: 1° Novicii; 2° Frații laici ajutoare temporare; 3° Scolasticii; 4° Ajutoarele spirituale; 5° Depunătorii celor Trei voturi; 6° Depunătorii celor Cinci Voturi. „Există și o clasă secretă, cunoscută

11 Ibidem, sect. 2 de Procept. I. Probl. 113, n. 586.

12 Richard Arsdekin, *Theologia Tripartita*, Coloniae, 1744. Tom. II. Pars II. Tr. 5. c. I. § 2, n. 4.

13 *Theologia Moralis nunc pluribus partibus aucta*, a R.P. Claudio Lacroix „Societatis Jesu” Coloniae 1757 (Ed. Mus. Brit.).

14 Tom. II, lib. III, Pars I. Fr. 1, c. I, dub. 2, resol VIII. Ce păcat că avocatul apărării nu s-a gândit să citeze această legislație ortodoxă a „trișatului prin intermediul chiromanției sau în alt fel”, în cursul recentului proces religios-științific al mediumului Slade de la Londra.

15 Nicolini, *Histoire des Jésuites*.

numai de Generalul Superior și de câțiva iezuiți credincioși, care, probabil, a contribuit mai mult decât oricare alta la puterea temută și misterioasă a Ordinului”, spune Nicolini. Iezuiții consideră ca fiind una dintre cele mai strălucite realizări ale Ordinului pe care Loyola a sprijinit-o, printr-un memoriu special adresat Papei, o petiție care solicita reorganizarea acestui instrument abominabil și detestat de carnagiu în masă – infamul tribunal al Inchiziției.

CRIME PERMISE MEMBRILOR SĂI

Ordinul Iezuiților este astăzi atotputernic la Roma. S-au instalat din nou la Congregația Afacerilor Ecclesiastice Extraordinare, la Departamentul Secretariatului de Stat și la Ministerul Afacerilor Externe. Timp de mulți ani, înainte de ocuparea Romei de către Victor-Emanuel, Guvernul Pontifical s-a aflat în întregime în mâinile lor. Societatea numără astăzi 8.584 de membri. Dar să vedem care sunt principalele lor reguli. Pornind de la ce s-a spus deja, și devenind conștienți de felul lor de a acționa, ne putem face o idee despre cum va ajunge să fie, foarte probabil, întregul Corp catolic. Mackenzie spune: „Ordinul are semne secrete, coduri secrete, în funcție de gradele cărora le aparțin membrii săi, și cum nu poartă o uniformă specială, este dificil să îi recunoaștem, dacă nu dezvăluie ei înșiși faptul că aparțin Ordinului; căci ei pot apărea drept protestanți sau catolici, democrați sau aristocrați, necredincioși sau fanatici, în funcție de misiunea specială ce le-a fost încredințată. Spionii lor se află pretutindeni, ei aparțin tuturor păturilor sociale și se arată erudiți și savanți, simpli și prostuți, în funcție de instrucțiunile pe care le-au primit. Există iezuiți de ambele sexe și de orice vârstă, și este un fapt notoriu că membri ai Ordinului care provin din familii nobile și cu o educație aleasă pot juca rolul de servitori în familii protestante sau pot îndeplini alte sarcini similare pentru a sluji scopurilor Societății. Degeaba am încerca să fim cu garda sus; Societatea, în întregimea ei, fiind bazată pe legea ascultării absolute, își poate concentra forțele asupra unui punct anume cu o precizie fără greș și fatală.”¹⁶

¹⁶ *Royal Masonic Cyclopaedia*, p. 369.

Iezuiții susțin că „Societatea lui Iisus nu este creație omenească, ci se trage din cel al cărui nume îl poartă. Căci Iisus însuși stabilește regula de viață ce susține Societatea, mai întâi prin exemplul său și apoi prin cuvântul său.”¹⁷

Prin urmare, toți creștinii pioși și ferveți să ia cunoștință de această pretinsă „regulă de viață” și de preceptele Dumnezeului lor, așa cum sunt ele prezentate de iezuiți. Peter Alagona (*St. Thome Aquitanis Summa Theologiae Compendium*) spune: „Prin porunca lui Dumnezeu, este legitim să ucizi o persoană nevinovată, să furi sau să trăiești în desfrâu... (*Ex mandato Dei licet occidere innocentem, furari, fornicari*); căci el este Domnul vieții, al morții și al tuturor lucrurilor și trebuie să-i îndeplinim poruncile. (*Ex prima secunda, Quoad*, 94.)

„Un om aparținând unui ordin religios, care își scoate haina de pe el o scurtă perioadă de timp pentru a comite păcat, este liber de păcatul de moarte și nu riscă să primească pedeapsa cu excomunicarea.” (Lib. III, sec. 2, Probl. 44, n. 212)¹⁸

Jean-Baptiste Taberna (*Synopsis Theologica Practica*) pune următoarea întrebare: „Un judecător corupt este obligat să restituie banii primiți pentru a face judecată?” Răspuns: „Dacă a primit banii ca să facă judecată nedreaptă, foarte probabil are dreptul să îi păstreze... Această opinie este susținută și apărută de cincizeci și opt de doctori (iezuiți).”¹⁹

Ne abținem să spunem mai multe în acest moment. Cele mai multe precepte sunt atât de respingătoare prin caracterul lor licențios, ipocrit și demoralizant, încât este imposibil să fie prezentate publicului altfel decât în latină²⁰. Vom prezenta unele dintre cele mai decente, în cursul studiului nostru, de dragul comparației. Dar ce putem crede despre viitorul lumii

¹⁷ Imago, *Primi Seculi Societis Jesu*, lib. I, c. 3, p. 64.

¹⁸ Antoine Escobar : *Universæ Theologiae Moralis receptiore, absque lite sustentia etc...*, tomus I. Lugduni, 1652 (Ed. Bibl. Acad. Cant.). *Idem sentio, e breve illud tempus ad unius horæ spatium traho. Religiosus itaque habitum demittens assignato hoc temporis interstitio, non incurrit excommunicationem, etiamsi dimittat non solum ex dausâ, turpi, scilicet fornicandi, aut etiam aliquid abripiendi sed etiam ut incognitus ineat lupanar.* Probl. 44, n. 213.

¹⁹ Pars II, Tra. 2, c. 31.

²⁰ A se vedea *The Principales of the Jesuits, Developed in a Collection of Extracts from their own Authors*. Londra, 1839.